

NĀC

Vislabais Kungs, mūsu Dievs, ņem
savā mūžīgajā gādībā svēto
Baznīcu, lai, Lieldienu noslēpumā
atjaunota, tā laimīgi ieietu
augšāmcelšanās godībā.
(Komūnijas lūgšana Lieldienās)

Nr. 1 (78)
APRĪLIS
2014

Kurzesmes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

Pjetro Perudžino “Augšāmcelšanās”

Mea culpa,

mea culpa, mea maxima culpa – iespējams, ka vecākā paaudze vēl atceras šos katras Svētās Mises sākumā teiktos vārdus. Tomēr šodien sakām tāpat: mana vaina, mana vaina, mana vislielākā vaina... Vaina, vainas apziņa, vainīgais, nevainīgais, bezvainīgais, bez vainas vainīgais... ko gan tas man izsaka un nozīmē? Vai tas ir tikai brīdis, kad sist sev krūtīs, vai arī izdevība, lai raudzītos uz otru tāpat kā suns, zinādams, ka pārkāpis sava saimnieka pavēli, tomēr raugās uz viņu, cerībā iežēlināt ar savām lielajām, „nevainīgajām” ačtelēm? Varbūt mana vaina aprobežojas ar dziesmas vārdiem, kurus vismaz reizi gadā dzirdam Aglonas krustaceļā: *Manu grēku vaina tā, piedod, labais Pestītāj!*

Vaina liek Ādamam paslēpties no Dieva. Vaina liek vainot Ievu. Vaina katra cilvēka ikdienā ienes nedrošību, bailes, kas mēdz arī paslēpties aiz naida un atriebības. Cik grūti ir izturēt sevi – cik viegli ir otru padarīt par vainīgu. Jūdas, sajuties vainīgs, atrod risinājumu cilpā... Pēteris – izplūst asarās un bēg..., Magdalēna – raud..., romiešu kareivis – apliecina ticību..., un tikai Bezvainīgā stāv un raugās tajā, kurš „uzņēmās visas mūsu vainas”. Tas liekas sērīgi, bezcerīgi un

nozēlojami... un vienlaikus tas, šajā patiesības stundā, ir dzimstošās Baznīcas attēls. Bet arī jūdi neatpazīst Jēzū gaidīto politisko „mesiju”, ko paši bija izveidojuši, arvien attālinoties no Ābrahama ticības. Pilāts, pagāns, cenšas Jēzu atbrīvot, tomēr nespēj un padodas, lai Jeruzalemē būtu miers.

Neviens nevēlas būt vainīgs: Jūdas atgriež 30 sudraba gabalus; jūdi redz Jēzū zaimotāju, kurš ir pelnījis nāvi; Pilāts mazgā rokas. Visi ir vainīgi, neviens negrib tāds būt. Nevieni nav atpazinis Dievu tādu, kāds Viņš patiesībā ir.

Jēzus, šautīts un mocīts, saņem spriedumu: vainīgs. Vaina tiek „dzēsta” ar sodu. Nāve. Tomēr līdz sodīšanas brīdim vēl ir ceļš ejams – vainīgā ceļš. Krusta ceļš. Ceļš, kurā nevainīgais uzņemas un nes tavas un manas vainas, krītot un ceļoties, un atkal krītot, un atkal ceļoties. *Mea culpa* – mana vaina.

Jēzus ceļš uz Golgātu krustojas ar Kirēnes Sīmaņa ceļu uz mājām. Tas ir parasts cilvēks, kurš ārpus ierastā nav spējīgs uzņemties kādu īpašu pienākumu. Viņš nāk no darba un priecājas par pelnītām pusdienām. Evaņģēlisti uzsver, ka viņš tika piespiests nest krustu – krustu, kas Jēzum ir par smagu. Cik bieži tu negaidīti sastopies ar „nastu”, ar uzdevumu, kuru neesi gatavs nest, tomēr esi spiests nest? Slimība, nāve, nelaime... Labi vai slikti – ciešanas ir jānes: sacelšanās neko nedod. Kirēnieša ceļš

kļūst par zēlastības ceļu. Un es tik bieži bēgu prom, mainu ceļu, izvēlos šaurās, nezināmās ieliņas, lai tikai „neuzskriētu” Jēzus ceļam uz Golgātu. *Mea culpa* – mana vaina.

Evaņģēlisti to skaidri nesaka, bet, visticamāk, Kirēnietis iet ar Jēzu līdz pat Golgātai, tāpat, arī krīt otro un trešo reizi. Un tas ir atgādinājums tev, kurš uzskata sevi par *superkristietu* un domā, ka nekad nekrīt. Bet tas ir atgādinājums arī tev, kurš domā, ka nemaz nav vērts dzīvot attiecībā ar Dievu, jo tāpat sanāks grēkot. Mēs visi grēkojam, visi krītam... diemžēl ne visi ceļamies. Bet kuram gan patiktu palikt guļam uz ielas, lai garāmgājēji nosodoši rādītu ar pirkstu, lai bērneli spārdītu kājām, lai kostu suņi? Nevienam! Un tāpēc jāceļas ikreiz, kad krītam. Jāatzīst grēks ikreiz, kad grēkojam.

Golgātā Jēzus tiek izģērbts. Ādams atkal ir Dieva priekšā. Šajā miesā redzams viss, ko Tēvs dāv cilvēkiem. Dievs neko nepatur sev – gadu tūkstošiem Viņš dāv cilvēkiem šo pašu kailo miesu katrā Svētajā Misē. Dēls tiek krustā un pacelts, karādamies starp debesīm un zemi kā grēcinieks, kurš ir tālu no Dieva, tālu no debesīm. Bet tieši šādi grēcinieks atkal spēj nākt tuvu debesīm. Jēzus izstiep rokās – gan preti grēciniekam, kurš nožēlo, gan otram, kurš zaimo un novēršas. Jēzus izstieptās rokas sasniedz zemes robežas,

sasniedz katru cilvēku. „Tēvs, piedod viņiem, jo tie nezina, ko dara” – šādi skan Jēzus testaments. Tēvs, piedod manas vainas, jo es tik bieži nezina, ko daru. *Mea maxima culpa* – mana vislielākā vaina. Un tev tiek piedots. „Ir piepildīts!” Viņš kliež un mirst. Nevainīgā nāve deldē grēcinieka vainas. Visas vainas.

Grēka atzīšana un nožēla balstās Baznīcas lūgšanā: *tādēļ es lūdzu Vissvētāko Jaunavu Mariju, visus eņģeļus un svētos un jūs, brāļi, aizlūgt par mani Kungu, mūsu Dievu. Bezvainīgā bez vainas vainīgā priekšā stāv un aizbildina par mums. Šis ir brīdis, kad tavš ceļš krustojas ar Jēzus ceļu. Celies, iesim, lai caur nāvi iegūtu dzīvību. Lai augšāmceltos.*

Salīdzinot ar visu pestīšanas vēsturi, ar Jēzus dzīvi, pat ar Krusta ceļu un karāšanos starp debesīm un zemi, Augšāmcelšanās aizņem tikai mirkli. Un tomēr – šis mirklis uz visiem laikiem pārvērš cilvēces vaigu. Šajā lielajā opusā ieskanas pavisam jauna nots, veidojoties par atpestīto dziesmu, par jaunās dzīves uvertīru un, vienlaikus, arī par lielo finālu. Augšāmcelšanās vijas cauri visai kristieša dzīvei un, ja tā pietrūkst, tad pietrūkst arī patiesā, labā un skaistā, pietrūkst Dieva.

Lai mums drosme dzīvot Augšāmceltā dzīvi!
Kuldīgas Sv. Trīsvienības
draudzes prāvests
Mihails Volohovs

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Kas ir džendera ideoloģija?

3.lpp. Liepājas Katoļu pamatskolai – 20

4.–5.lpp. Iepazīsim Ventspils draudzi

6.lpp. Divi pāvesti par svētajiem

7.lpp. Ziņas no pasaules, sludinājumi

8.lpp. Liepājas diecēzes ziņas

DŽENDERA AKTUALIZĀCIJA – slepenā revolūcija

Foto no interneta

Cienījamie avīzes "Nāc" lasītāji! Iesākam rakstu sēriju par domāšanas veidu, kas pie mums vēl nav ļoti plaši izplatīts, bet citviet Eiropā gan. Šis domāšanas veids ir pietiekoši draudīgs un pretējs Dieva nodomam. Runa ir par džendera (angļu val. gender – 'dzimte') ideoloģiju. Pēdējā laikā tiek daudz runāts par brīvību, par cilvēka tiesībām izvēlēties, taču ne vienmēr cilvēks ir patiesi gatavs brīvībai un ne vienmēr ir spējīgs izvēlēties patiesās vērtības. Pārprastā brīvība un nespēja izdarīt pareizu izvēli noved cilvēkus pie jaunām ideoloģijām, kuras paverdzina un attālina no Dieva. Ar šo rakstu vēlamies, pirmkārt, lasītājus iepazīstināt ar šo jauno ideoloģiju, otrkārt, palīdzēt sagatavoties tās ienākšanai arī mūsu valstī. Tas var notikt ļoti ātri, jo labi zinām, mūsdienu pasaules plašās robežas.

Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins

Pasauli paverdzina "džendera" spoks

Tikpat kā nevienam nav saprotama šī džendera jēdziena nozīme, lai gan tas ir iesēdies daudzu prātos un stipri vien ietekmējis kā nacionālās, tā starptautiskās institūcijas. Džendera ideoloģijas plānos ir radīt jaunu cilvēku, kam citu brīvību starpā ir arī dzimuma un seksuālās orientācijas izvēles brīvība, respektīvi, tiesības pēc savām iegribām izvēlēties, par ko būt: par vīrieti, sievieti, heteroseksuāli, homoseksuāli, lezbieti, biseksuāli vai transseksuāli. Šāds skatījums uz brīvību un seksualitāti, tā vien šķiet, ar ANO, ES un vairuma Eiropas valdību gādību tiks dzīts bērnu galvās jau sākot ar bērnudārzu un pēc tam skolas solā.

Vācijas politikā jau kopš 1999. gada džendera problemātikas aktualizācija ir kļuvusi par ikkatra valdības ministra pamatprincipu. Vācijas Zinātnes un izglītības ministrijas interneta lapā lasām: „Federālā valdība ir apstiprinājusi vienādu iespēju politiku, kas balstīta džendera dimensijas kā noteicoša principa un caurviju uzdevuma aktualizācijas politiskajā stratēģijā. Tādējādi federālā valdība līdzdarbojas procesā, kas norisinās visā pasaulē un kura mērķis ir efektīvāka vienādu iespēju politikas īstenošana.”

Šīs jaunās ideoloģijas fasāde ir vienlīdzība starp vīrieti un sievieti. Lielāka vienlīdzība it kā sekmējot lielāku taisnīgumu. Turklāt nav pat šaubas, vai tiešām, pasludinot par vienlīdzīgiem tos, kas vienlīdzīgi būt nemaz nevar, iespējams dot kādu ieguldījumu nākotnes neparasto izaicinājumu risināšanā. Taču aiz fasādes paslēpts totāls uzbrukums tikumiskajām normām, un par to mums ir jāpateicas Rietumu kultūrai.

Līdz pagājušā gadsimta 70. gadiem vārds "gender" bija termins, ko vairākās valodās lietoja vārdu gramatiskās dzimtes atšķiršanai. Šo terminu pārņēma radikālās feministes, kuras parasti ietilpst starptautiskajās geju un lezbiešu organizācijās, lai attīstītu ideju par to, ka indivīda "dzimtei" (gender) nav nekā kopīga ar bioloģisko dzimti. Šajā

feministu mācībā pausts, ka nav vis divas dzimtes, bet gan sešas vai vairākas, atkarībā no tā, kādas ir konkrētā indivīda seksuālās izvēles. Brīvai džendera izvēlei ir jāklūst par valdošo tendenci, un tas jāpanāk, izmantojot valdību atbalstu, kurām taču jāseko laika gara prasībām.

„No džendera dimensijas izrietošā perspektīva” neatzīst nekādas būtiskas vai iedzimtas atšķirības starp vīriešiem un sievietēm, neraugoties uz to, ka ikviena cilvēka organisma šūna ir vai nu vīrišķa, vai sievišķa; džendera pieeja

Coalition) mēģināja tam turēties pretī, bet nesekmīgi. Šī koalīcija puda protestu pret konferences noslēguma rezolūciju: „„Pekinas darbības platforma” ir tiešs uzbrukums lielākās daļas pasaules iedzīvotāju vērtībām, kultūrai, tradīcijām un reliģiskajai pārliecībai kā attīstības valstīs, tā ekonomiski plaukstošajās zemēs...” Dokumentā nav pietātes pret cilvēka cieņu, tas vērsts uz to, lai sagrautu ģimeni, tas ignorē laulības institūciju, noniecina mātes instinkta

asambleja 2008. gada 16. aprīlī nolēma, ka visās 47 Padomē ietilpstošajās valstīs kā *de jure*, tā *de facto* ir jābūt tiesībām uz abortu.

Kultūras revolūcija

Vācijas universitātēs šobrīd ir 29 džendera pētījumu institūti – šis tirgus strauji attīstās, tā pieauguma tempi ir ievērojami. Džendera dimensijas

no Ģimenes lietu ministrijas budžeta. Un, tā kā nav viegli mainīt pieaugušo uzskatus par seksualitātes formām, sevišķi tāpēc, ka šos uzskatus līdz senai pagātnei balstīja likums un sabiedriskā doma, šīs kultūras revolūcijas pamattiecieni ir vērsts pret jaunākajām paaudzēm – bērniem un pusaudžiem.

Daži jaunākie piemēri

2008. gadā Brazīlijā vispārīgizglītības skolās no 1. līdz 9. klasei oficiāli tika ieviests priekšmets "seksuālā daudzveidība". Valsts tālaika prezidents, sociālists Luiss Lula da Silva nosaucis „homofobiju” par „visperversāko slimību, kāda jebkad ir saindējusi cilvēka prātu”.

Vīnē bērnu aprūpes asociācija "Fun&Care" bērniem vada nodarbības, lai „paaugstinātu viņu jutīgumu pret džendera dimensiju”, un māca viņiem „leksiku, kas atbilst šai dimensijai”. Zēni šajās nodarbībās saņem somiņas ar kosmētiku un prinčesu tērpus, meitenēm māca kliegt un pielietot fizisko spēku.

Berlīnē organizācija „Dissens e.V”, kas dibināta 1989. gadā, vērsta uz „džendera demokrātijas” attīstību, cita starpā, tīši graujot zēnos viņu vīrišķo identitāti.

Pēc tam, kad kādā Bavārijas bērnudārzā vairākkārt bērni seksuāli uzmācās cits citam, norūpējušies vecāki tika informēti, ka bērniem ir tiesības uz seksualitāti, uz masturbāciju, uz spēlēm ārstos. Mēģināt izdarīt dzimumaktu, tā, lūk, esot normāla lieta un bērniem tas esot jāļauj.

“Bundeszentrale für gesundheitliche Aufklärung” (Veselības izglītības federālais centrs), kas pakļauts Vācijas Ģimenes lietu ministrijai, izplatīja 650 tūkstošus brošūru vecākiem “Ceļvedis bērnu seksuālajā audzināšanā”. Brošūrā vecākiem tika ieteikts seksuāli stimulēt pašu bērnus. Masu informācijas līdzekļu spiediena rezultātā ministrija 2007. gada jūlijā tomēr bija spiesta norobežoties no šīm brošūrām un tās atsaukt.

(Turpinājums nākamajā numurā)

Gabriela Kubi

No vācu valodas tulkojis
Pēteris Bankovskis

noniecina un ignorē neioloģisko, medicīnisko, psiholoģisko un socioloģisko pētījumu rezultātus, kas skaidri norāda uz vīrieša un sievietes identitātes atšķirībām, uz katram dzimumam raksturīgo smadzeņu struktūru, hormonālo līdzsvaru, psihes uzbūvi un sociālo uzvedību.

Vispasaules sieviešu konference Pekinā 1995. gadā

Izrāvienu savos centienos virzīt "džendera perspektīvu" feministu un lezbiešu nevalstiskās organizācijas panāca Vispasaules sieviešu konferencē Pekinā 1995. gadā. Viņas labi apzinājās, ka sociālās pārmaiņas nevar īstenot, neizmainot retorikā lietoto leksiku. Un viņām konferences dokumentos izdevās vārdu "dzimte", kas apzīmē dzimuma atšķirības, nomainīt ar vārdu "dženders" – patiešām apbrīnojams stratēģisks gājiens. "Ģimenes koalīcija" (Family

svarīgumu, vilina uz pavadinošu seksuālo uzvedību, nekārtīgu dzimumdzīvi un tās izplatību pusaudžu vidē.

"Pekinas darbības platforma" vēlāk pārtapa likumā. Drīz vien pēc Amsterdams līguma (1999) un ES Nicas pamattiesību hartas (2000) pieņemšanas džendera dimensijas aktualizācija kļuva par obligātu priekšnoteikumu, ko balstīja kolosāli finanšu resursi. Aborta jautājums automātiski iekļaujas šīs džendera dimensijas aktualizācijas globālajā dienaskārtībā. Ne mazākajā mērā neiespaidojusies no Eiropā notiekošajām īpaši nozīmīgajām demogrāfiskajām pārmaiņām, Eiropas Padomes parlamentārā

pētījumi ir kārtīgi iesakņoti humanitārajās katedrās, un tie izplatās arī robeždisciplīnās. To nolūks ir likvidēt "patriarhālo un heteronormatīvo" izglītības saturu. Studenti atzīstas, ka "džendera perspektīvas" piesavināšana ir svarīga, lai sekmīgi nokārtotu eksāmenus un veidotu karjeru. Bez akadēmiskajām institūcijām ir arī neskaitāmas konsultāciju organizācijas, kā arī dažnedažādi citi veidojumi, ko finansē vai nu atsevišķas valstis, vai ES, un kas izplata džendera ideoloģiju.

Vācijā politisko kontroli veic centrs, kas veidojas no federālās Ģimenes lietu ministrijas, starpresoru darba grupas džendera dimensijas aktualizācijai un Berlīnes Humbolta universitātes starpdisciplināro džendera pētījumu centra. Finansējums nāk

Liepājas Katoļu pamatskolai – 20

Intervija ar Liepājas Katoļu pamatskolas direktori IVETU KALNIŅU

Kuri, tavuprāt, ir galvenie pagrieziena punkti skolas pastāvēšanas 20 gadu vēsturē?

Skolas 20 gadu dzimšanas dienā lielu paldies man jāsaka cilvēkiem, kuri uzdrošinājās īstenot dzīv savu sapni – dibināt privātskolu. Kristīgu skolu. Katoļu skolu. 1994. gadā tas bija liels izaicinājums un drosme.

Domāju, ka visus pagrieziena, atspēriena punktus var salīdzināt ar lielu uzdrošināšanos. Liels izaicinājums bija lēmums no sākumskolas kļūt par pamatskolu. Mūsu mērķis bija nodrošināt izglītības kvalitāti, skolas konkurētspēju. Izveidojām labus mācību kabinetus, jaunu dabaszinību laboratoriju, skolas bibliotēku, informatikas kabinetu u.c. Bet pats svarīgākais – skolā izveidojām labu skolotāju komandu. Mums bija un joprojām ir iespēja strādāt skolā, kuru paši veidojam. Veidojam skolas gaisotni, tradīcijas.

Skolēnu skaits aug gadu no gada. Ja pirmajā mācību gadā skolā mācījās 12 skolēni, tad šo mācību gadu uzsākām ar 140 skolēniem. Par to, ka esam *uz pareizā ceļa*, liecina tendence, ka skolā bērni tiek reģistrēti ļoti laicīgi – divu un trīs gadu vecumā.

Vai tagad ir citi izaicinājumi?

Izaicinājums ir ne tikai noturēt izglītības kvalitātes *latīņu*, bet to celt. Skolēnu vecāki ir ļoti ieinteresēti labā un kvalitatīvā izglītībā. Darbs skolā ir trīspusēja sadarbība.

Direktore Iveta Kalniņa (stāv) un direktore Iveta Kalniņa (sēd) ar Antra Zomerfelde (stāv) un direktore Iveta Kalniņa (sēd) pie skolas izaugsmi un attīstību.

Foto: Ieva Liede

Mums ir svarīgi, lai vecāki iesaistītos, lai mums būtu kopīgi mērķi, jo bērns aug gan skolā, gan ģimenē. Šo gadu laikā skolā esam iedzīvinājuši vairākas vecāku idejas. Ar vecāku atbalstu skolā realizējam projektu „Miniphenomena” par jēgpilniem starpbrīžiem.

Katoļu pamatskolas īpašo gaisotni veido kvalitatīva, konkurētspējīga izglītība, kas balstīta uz kristīgo vērtību pamatiem. Mūsu skolotājiem darbs skolā ir

dzīvesveids. Sākumā ļoti daudzas lietas skolā tapa, pateicoties pašu darbinieku uzņēmībai, nedomājot – kas man par to būs, bet vienkārši saprotot, ka citādi nevar. Skolas pirmsākumu pamatā bija cilvēku entuziasms, maksimāla atdeve. Nezinu, vai šobrīd kaut ko tādu varētu paveikt.

Mūsu skolas absolventi saka, ka tagad saprot, kāpēc vecāki viņus sūtījuši kristīgā skolā. Daudzi absolventi grib pie mums sūtīt savus bērnus – tas ir visaugstākais

novērtējums un atalgojums.

Protams, mūsu attīstība nebūtu iespējama bez Liepājas pilsētas Domes dotācijām, Sv. Jāzepa katedrāles draudzes un Vācijas palīdzības organizāciju “Renovabis” un “Bonifatiuswerk” atbalsta.

Ko tu esi mācījusies šo gadu laikā?

Pacietību. Man vienmēr visu gribas ātri, tūlīt un tagad. Esmu mācījusies mieru un pašāvēību, to, ka katra diena nāk ar jaunām iespējām, tikai jāprot tās ieraudzīt

un pieņemt pareizos lēmumus. Ir brīži, kad kāda doma jāuztīc lūgšanai, un tad Dievs visu sakārto. Es nekad neiedomājos, ka varētu kļūt par Katoļu pamatskolas direktori, bet tajā visā es jūtu Jaunavas Marijas lomu un vadību. Nu jau rīt devītais gads šajā amatā.

Kādi ir plāni 20 gadu jubilejas svinībām?

Skolas mājas lapā www.katolupamatskola.lv esam atvēruši „Viesu grāmatu”, kur katrs var uzrakstīt savu vēlējumu un atmiņas.

24. februārī, kad dokumentos fiksēta Katoļu sākumskolas dzimšana, atzīmējam ar svētku koncertu, kopīgu kļiņģera ēšanu un izstādi. Skolotājiem bija arī pieņemšana pie bīskapa Viktora Stulpina.

25. aprīlī skolā gaidīsim ciemos visus kolēģus, kas skolā strādājuši iepriekš.

Maijā Sv. Jāzepa katedrālē plānojam koncertu, kurā mūsu skolas zvanu ansamblis „Re-Re-Mi-La” muzicēs kopā ar Talsu Kristīgās skolas zvanu ansambli. Domājam maija beigās sagatavot „Atvērtās skolas” dienu, kad iziesim ārpus skolas sienām, veidojot darbnīcas Peldu ielā, tādā veidā sevi parādot pilsētai.

Esam aizsākuši veidot skolas grāmatu par tās pastāvēšanas 20 gadiem, kuru gribētu prezentēt 1. septembrī. Septembrī arī piedalīsimies pateicības Svētajā Mīsē par skolas pastāvēšanas 20 gadiem. Jubilejas gadu gribam noslēgt decembrī ar skolas kopīgu Ziemsvētku uzvedumu Liepājas Olimpiskajā centrā.

Intervēja Ieva Liede

Iepazīsimies!

Iepazīsimies ar priesteri JAROSLAVU SLOVIJU

Lūdzu, pastāstiet par sevi!

Esmu dzimis Polijas rietumu daļas pilsētā – Bidgoščā, tradicionālā katoļu ģimenē, kurā katru rītu un vakaru pulcējamies kopā uz lūgšanām. Pāri ielai preti mūsu mājai atrodas baznīca, kurp es bieži devos. Kad vecāki gāja uz darbu, es tiku atstāts bērnu dārzā pie klostermāsām. Māss mani audzināja, bet tā nebija oficiāla iestāde, jo tajā laikā vēl bija komunistiskā valsts iekārta. Pamatizglītību ieguvu vispārizglītojošajā skolā un paralēli apmeklēju arī mūzikas skolu. Pēc tam gribēju kļūt gan par mūziķi, gan maiznieku. Rezultātā ieguvu abas profesijas. Maiznieka iemaņas pēc tam lieti noderēja misijās. Tālāk mans ceļš aizveda uz Semināru Ģņezno (Polijas pirmā galvaspilsēta).

Kā jūs sevi sajūtāt aicinājumam uz priesterību?

Man bija dievbijīga vecmāmiņa, kura vienmēr mani mudināja domāt – kas es būšu, kad izaugšu. Es par šo jautājumu ilgi domāju. Kad man bija septiņ-

Priesteris Jaroslavs Slovijs šobrīd apgūst latviešu valodu un iepazīst Liepājas diecēzi

Foto no pr. J. Slovia personīgā arhīva

padsmī gadu, es saklausīju iekšēju balsi – varbūt kļūsi par priesteri? Šī doma mani neatstāja, tādēļ nolēmu to pārbaudīt, lai redzētu – vai tas ir mans ceļš. Katrā Semināra mācību gadā Dievam uzdevu jautājumu: „Vai būšu Tev noderīgs kā priesteris?” Apstiprinošas atbildes saņēmu caur dažādiem notikumiem, mācībām, pasniedzējiem. Kad pienāca laiks izlemt – vai kļūšu par diakonu, atkal Dievam uzdevu savu jautājumu: „Dievs, vai tiešām es Tev būšu noderīgs?” Šoreiz atbildi nevarēju saklausīt. Tomēr izrādījās, ka Dievs ar mani bija runājis 24 stundas diennaktī,

tikai es esmu bijis *kurls* un neesmu to dzirdējis. Šī pieredze mani iemācīja Dievā klausīties ne tā, kā es vēlos, bet tā, kā Viņš runā. Priesterības svētību saņēmu caur Polijas primasa (lat. val. *primas* – pirmais), Juzefa kardināla Glem-pa roku uzlikšanu. Uzsāku kalpot Inovroclavā kādā draudzē, tur arī mācīju jauniešus vidusskolā un medicīnas licejā. To toreiz veicām brīvprātīgi, bez samaksas.

Kā nokļuvāt Kazahstānā?

1995. gadā dominikāņu tēvs Marcins Babrajs mani aicināja doties uz Kazahstānu, lai palīdzētu tur vadīt Fatimas rekolekcijas. Atkal jautāju Dievam – vai

tā ir Viņa griba? Apstiprinošu atbildi saņēmu caur to, ka mans bīskaps tam piekrita.

Tas bija ekonomiski ļoti smags periods Kazahstānas vēsturē. Piemēram, elektrība tika pieslēgta tikai vienu reizi nedēļā uz divām stundām, un neviens nezināja, kad tas būs. Mēs tajā laikā kopā bijām tikai 40 katoļu priesteri visā Centrālajā Āzijā, kas aizņēma divas reizes lielāku teritoriju nekā Eiropa. Pēc četriem tur aizvadītiem mēnešiem nolēmu, ka tur vēlos palikt ilgāk, jo bija liels priesteru trūkums. Atgriezot Polijā un veselu gadu gaidīju bīskapa atļauju turpināt kalpošanu Kazahstānā. Toreiz es sapratu, ka tad, ja ir skaidrs, kāda ir Dieva griba attiecībā uz mani, es neatkāpšos. Tā es 1997. gadā atgriezot Kazahstānā un šajā zemē kalpoju līdz 2013. gadam.

Draudzē, kurā kalpoju, bija kādu 15 tautību cilvēki, jo teritorija bija ļoti liela. Tur satiku arī latviešu klostermāsu Tereziju Piju PIJ, kura tagad ir atgriezusies Latvijā un dzīvo Liepājā. No viņas daudz mācījos tieši misionāro kalpošanu. Pēc desmit prāvesta amatā vienā draudzē nokalpotiem gadiem Kazahstānas arhibīskaps, metropolīts mani aicināja kalpot pie viņa. Divus gadus biju atbildīgs par sekretariāta darbu un arhibīskapa mājas darbības nodrošināšanu, kā arī biju atbildīgs par diennakti

nepārtraukto adorāciju katedrālē.

Kā pēc 16 Kazahstānā aizvadītiem gadiem nokļuvāt Liepājā?

Smagi saslimu un man bija jāmaina klimats, devos uz Kazahstānas dienvidiem – Alma-Atu, netālu no Ķīnas robežas. Tomēr manam veselības stāvoklim vēlams bija piejūras klimats. Kādā žurnālā izlasīju interviju ar jauniešvītoto Liepājas diecēzes bīskapu Viktoru Stulpinu, kurā viņš stāstīja par priesteru nepieciešamību savā diecēzē. Aizrakstīju vēstuli un saņēmu uzaicinājumu šeit ierasties. Pirmo reizi Liepājā biju septembrī, iepazīnos ar bīskapu Viktoru, un viņš man teica, ka esmu te vajadzīgs. To uzskatīju par Dieva atbildi caur bīskapa muti.

Kāda ir šobrīd jūsu dzīve Liepājā?

Mācos latviešu valodu, iepazīstos ar draudzes cilvēkiem, diecēzes priesteriem, lasu šīs zemes vēsturi. To visu cenšos darīt ar mīlestību. Apbrīnoju Latvijas skaistumu un latviešu iekšējo briedumu un dziļo sako-potību, īpaši Kurzemē. Skatīšos – kādi ir Dieva plāni attiecībā uz manu nākotni. Joprojām turpinu meklēt Dieva gribu, un lūdzu aizlūgt par mani un citiem priesteriem, lai mēs prastu dzīvot saskaņā ar šo gribu.

Intervēja Ieva Liede

Ventspils Sv. Trīsvienības draudze

Foto Ieva Liede

Pauliniešu tēvs Juris Krisūns ir gandarīts par klostera kapelas izveidošanu

Ventspils draudzes prāvests Juris Krisūns OSPPE Prāvesta pienākumus pilda kopš 2014. gada 1. janvāra, bet Ventspilī kalpo kopš 2006. gada.

Kā nokļūvat Ventspilī?

Nekad iepriekš savā dzīvē Ventspilī nebiju bijis. Pats esmu jelgavnieks. Visa mana līdzšinējā dzīve vairāk bija saistīta ar Zemgali. Kad iestājos klostērī, devos studēt uz Poliju, pēc tam atgriezos Skaistkalnē, kur kalpoju 5 gadus, tālāk mani nosūtīja uz Ventspilī. Sākumā bija neierasti, kad te tikko ieradots.

Kas šķita citādi?

Kurzemieki ir uzmanīgi. Mūsu draudzē ir dažādu tautību cilvēki: poļi, krievi, lietuvieši, čigāni, bet visiem ir tāds kā kurzemieka *zīmogs*. Te ir atšķirīga mentalitāte.

Katrs cilvēks ir liels Dieva noslēpums, un otru izprast līdz galam ir grūti. Daudz atkarīgs no pašiem cilvēkiem, kā viņi atveras. Arī kristieši mūsdienās ir kļuvuši diezgan klostāri. Daudzi svētdienās izpilda savu pienākumu – atnāk uz baznīcu, bet turpmāko nedēļu dzīvo savu privāto dzīvi. Baznīca kļūst par vaļasprieku. Esmu novērojis, ka šobrīd pie Dieva vairāk turas gados vecāki cilvēki, bet vidējā un jaunākā paaudze pārsvarā baznīcu pakārto savai personīgajai dzīvei. Reizēm svētdienā pirmajā vietā tiek likts kāds koncerta apmeklējums, izprieceas vai pasākums bērniem.

Ventspilī darbojas „Neokatehumenālā ceļa” kopiena, vai tajā iesaistījušies dažādu paaudžu cilvēki?

Jā, tur ir pārstāvētas dažādas paaudzes. Iepriekšējām draudzes prāvestam Marcinam Virkovskim šī kopiena bija sirdslīdza, viņa degsmē aizrāva daudzus. Šobrīd atklājas tas, ka vairāki neokatehumenāti bija apmeklējuši tieši cilvēka dēļ. Tagad situācija ir nostabilizējusies. Daudzi gados jauni cilvēki tieši caur neokatehumenātu ir atraduši Dievu un Baznīcu, bet vecākās paaudzes cilvēki atklājuši Dieva vārdu. Dieva vārdu cilvēki baznīcā var dzirdēt katru dienu, bet reizēm tas ir kā *pīlēti ūdens – notek pa spalvām un atkal ir sauss*.

Pavisam nesen jūs uzņemāties prāvesta pienākumus Ventspilī draudzē, kā jūs redzat šo kalpošanu?

Kalnus gāzt negatavojos, jo

sākumā ir jāstrādā pie tā, lai cilvēki izjustu vajadzību nākt uz baznīcu. Gavēņa laikā esmu plānojis Sv. Misē teikt katehētiskus sprediķus, jo daudzos ticības jautājumos cilvēku vidū valda liela neziņa. Sāksim ar bausļiem, jo bez tiem cilvēks nevar pilnvērtīgi sagatavoties arī Grēksūdes sakramentam.

Ar tēvu Valdi smējāties, ka būtu ļabi izdomāt katru dienu baznīcā kaut ko svētīti, jo šādas lietas cilvēkus piesaista. Piemēram, sv. Agates piemiņas dienā, kad svētām maizi pret ugunsnelaimēm, cilvēku baznīcā ir daudz. Kaut kādā ziņā tas jau norāda uz māņticību, cilvēki gaida brīnumu, bet jābalstās uz ticību. Maize ir tikai zīme, bet ir vajadzīga ticība Dieva spēkam. Tas arī ir par iemeslu katehētiskajiem sprediķiem.

Kādos darbos esat aizņemts?

Šobrīd rit remontdarbi mājā pie baznīcas, kuras otro stāvu izveidosim par klostēri. 27. februārī bīskaps Viktors Stulpins jau iesvētīja klostera kapelu, kur tiksīmies uz kopīgām lūgšanām, lai tādā veidā veidotu iekšējo klostera dzīvi. Tur arī katrs varam doties, lai būtu Jēzus klātbūtnē Vissvētākā sakramenta priekšā. Klostera kopienu raksturo kopīga kapela, kopīgs galds un kopīga māja.

Kā prāvestam man tagad jāuzņemas vairāk administratīvie pienākumi, arī saimnieciskie darbi – siltumapgādes ierīkošana baznīcā, jāatjauno žogs apkārt baznīcai,

jāsākārto apkārtējā teritorija.

Kalpoju arī slimnīcā un pansionātā, regulāri šīs vietas apmeklēju reizi mēnesī, bet ja ir nepieciešamība, ierodas ar sakramentiem pēc kapelānes uzaicinājuma. Tādā veidā daudzi cilvēki ir saņēmuši Kristības sakramentu.

Esat saistīts ar „Laulāto tikšanās” kustību Liepājas diecēzē.

Jā, piedalos kā garīgais vadītājs gan „Laulāto tikšanās” nedēļas nogalēs, gan rekolekcijās. Tagad kopīgi gatavojam rekolekcijas, kas 16. maijā notiks Kuldīgā. Gribu aicināt pieteikties ikvienu laulāto pāri, kuri šādās rekolekcijās vēl nav piedalījušies, jo tas ir ļoti noderīgi. Šajā kopīgi pavadītajā laikā tiek izrunātas daudzas tādas lietas, kuras citārtā netiek cīlātas. Nav jābaidās par to, ka kādam būs kaut kas jāstāsta, darbs notiek tikai laulāto starpā.

Šajā sakarībā gribu uzsvērt, ka ģimenei ir ļoti svarīgi nākt uz baznīcu kopā ar bērniem, neskatoties uz to, ka tur ir auksts, jo Dievs tādās lietās noteikti pasargās. Bērni mācās no vecāku piemēra un no tā, kas tiek audzināti. Vecākiem ir pienākums savus bērnus vest uz baznīcu līdz 14 gadu vecumam.

Vai vēlaties ko piebilst, novēlēt?

Gribu visiem novēlēt – lai kas dzīvē gadītos, nekad nezaudēt ticību Dievam! Katram no mums dzīvē var būt krīzes, bet tas ir vieglāk pārvarams kopā ar Dievu. Pats to esmu piedzīvojis. Ja cilvēks turēties pie Dieva, tad Dievs arī palīdzēs. Brīnumus nevajag meklēt, galvenā ir ticība, kur attiecības ar Dievu veido pats cilvēks.

Māra Bumbiere

Vai esat ventspilnie?

Nē, esmu dzimusi, augusi Rīgā, bet mani vecāki ir no Latgales, viena mana vecmāmiņa bija poliete, tur arī meklējamas manas katoliskās saknes. Mēs dzīvojam Rīgā, bet tad Jānim piedāvāja darbu Ventspilī. Darba maiņa ģimenei radīja sarežģītu situāciju, kaut arī Jānis mēģināja pat divas reizes nedēļā braukt uz mājām. Ģimenei nederas dzīvot atsevišķi. Nolēmām, ka visiem jābūt kopā ik dienu un dzīvošanai izvēlējamies Ventspilī.

Citi man jautāja – kā tad ir

rīdziniekiem dzīvot Ventspilī? Mana atbilde bija – nav svarīgi, kāda bilde aiz loga, svarīgi – kādi cilvēki man apkārt. Man ir mani mīļie. Tad, kad ir ģimene, nepieciešamība *izklaidēties* nav tik aktuāla, brīvā laika jau arī nav daudz un Ventspilī iespēju nemaz netrūkst. Līdz ar to dzīvesvieta maiņa bija viegla.

Uz Ventspilī pārcēlāmes 2007. gada augustā. Divus gadus dzīvojam īrētā dzīvoklī Katolu ielā, šīs ielas nosaukums mums ļoti patika. Pa to laiku mūsu tagadējā mājā notika intensīvi remontdarbi un nu jau šeit dzīvojam piekto gadu.

Vai uzreiz atradāt savu vietu Ventspilī katoļu draudzē?

Rīgā mēs regulāri apmeklējām sv. Alberta baznīcu un draudzē bijām iesaistījušies kopienā "Neokatehumenālais ceļš". Jautājums – vai Ventspilī apmeklēt baznīcu vai nē, vispār neradās. Noslaidīdām, kur atrodas baznīca, un uzreiz tur arī gājām. Labi satiekam ar citām ģimenēm, esam iepazīnušies caur bērniem, kuri iet procesijā, piedalās tajās pašās nometnēs. Ja nepieciešams – viens otru atbalstām. Lielām ģimenēm parasti nav daudz laika draudzēties, jo ir intensīvs dzīves ritms – bērni jāizvada pa pulciņiem, jāatved mājās, jāpabaro.

Kāda loma tajā visā ir ticībai?

Bez ticības Dievam mēs kā ģimene nepastāvētu. Mēs noteikti nebūtu tādi cilvēki, kādi esam dzīvē var būt krīzes, bet tas ir vieglāk pārvarams kopā ar Dievu. Pats to esmu piedzīvojis. Ja cilvēks turēties pie Dieva, tad Dievs arī palīdzēs. Brīnumus nevajag meklēt, galvenā ir ticība, kur attiecības ar Dievu veido pats cilvēks.

Kādā veidā jūs ticību nododat bērniem?

Tas notiek dabiski. Mēs paši ticam un pasauli bērniem skaidrojam caur to, kā to redzam ticībā. Daudzas jaunās vēsmas mūsu dzīvē ienāk ar uzbrūkošu joni, bet ne visas mums ir pieņemamas. Ar saviem bērniem daudz runājam. Sarunas ir gan par ticību, gan pasaules kārtību, to, kas redzams televīzijā un to, kā mēs uz to skatāmies. Cenšamies būt lietas kursā par to, ko bērni skatās televīzijā, internetā. Ir bijušas reizes, kad esmu teikusi – to labāk neskatīties, jo tas neder. Es arī skaidroju – kāpēc, piemēram, multiplikāciju filmu varoņi – bruņurupuči nīnjas. No dzīvošanai izvēlējamies Ventspilī.

Vai, redzot šīs pasaules plašo piedāvājumu, esat droši par saviem bērniem?

Foto no Bumbieru ģimenes personīgā arhīva

Kuplā Bumbieru saime: tētis Jānis, māmiņa Māra, bērni – Jēkabs (16 gadi), Katrīna (14 gadi), Anna Viktorija (12 gadi), Elza Lūcija (9 gadi) un Jānis Francisks (7 gadi)

Gan jā, gan nē. Esmu droša tajā, ka esmu ielikusī visu Dieva rokās. Kā māte esmu izdarījusi, ko spējusi un sapratusi. Tomēr, bažas par to, kādās situācijās mani bērni nonāk un kā ietekmē viņi izdarīs savas izvēles, jau mazliet paliek. Mēs, vecāki, varam palauties tikai uz to, ka tas, kas ir darīts, ir darīts labi un Dievs viņus sargā. Protams, ar palāvību vienmēr nav viegli. Reizēm ļoti gribas palauties, bet sirds nav pilnīgi brīva un atvērta uz palāvānos.

Iespējams, reizēm esam pārāk kontrolējoši vecāki, bet citreiz ir lietas, kuras pārāk daudz ļaujam pašplūsmai.

Kā jūsu ģimenes dzīvi ietekmē tas, ka piederat „Neokatehumenālā ceļa” kopienai?

„Neokatehumenālais ceļš” ir kristīgās dzīves atjaunošanas un padziļināšanas veids un ir domāts gan tiem, kas ir attālinājušies no Baznīcas, gan tiem, kas vēlas padziļināt savu ticību un padarīt to auglīgāku, tā darbība balstīta Dieva vārdā, liturģijā un kopienā. Svētā ģimene no Nācāretes ir „Neokatehumenālā ceļa” kopienas paraugs. Tas ir visai ģimenei, bet šobrīd es esmu tā, kas vairāk apmeklē kopienas liturģijas. Gribētos piedalīties regulārāk, bet dažādi apstākļi kavē.

Jānis gan mani cenšas palaist un pats paliek mājās ar bērniem. Dažreiz esam visi kopā – svinēt Euharistiju sestdienas vakarā, īpaši, ja svētdienās bērniem iekrīt kādas mūzikas vai sporta aktivitātes.

„Neokatehumenālais ceļš” prasa diezgan daudz laika, bet, kad atnāku mājās laimīga par saņemto Dieva vārdu, bērni un Jānis to redz un novērtē. Jūtu, ka laika gaitā esmu mainījies – man kļuvis vieglāk netiesāt, vieglāk ieraudzīt savus trūkumus un nesabrukt, vieglāk būt pacietīgai.

Ko jums pašai dod tas, ka esat neokatehumenātā?

Man tas palīdzēja ieiet Baznīcā, jo tur veidojas ciešāki kontakti ar citiem cilvēkiem. Liturģijas gatavošana parasti notiek pie kāda mājās. Tādā veidā cilvēks *atveras*, pārējiem atklājot to, kas viņu veido.

tikšanās reizēs Kuldīgā. Māsa Emanuēla OP mūs aicināja dalīties savā pieredzē – vienu reizi stāstījām par dabīgo ģimenes plānošanu, tās īstenošanu mūsu dzīvē, par seksuālajām attiecībām, otro – par mūsu kopīgo ceļojumu uz Romu.

Mums ir svarīgi satikt tādas pašas laulātus pārus kā mēs, jo mums ir līdzīgs dzīves ritms, domas, tas palīdz vieglāk rast kopīgu valodu. Man ir svarīgi arī satikt tādas pašas ģimenes vīrus kā es, kas saskaras ar līdzīgām problēmām.

Caur „Laulāto tikšanās” esam ieguvuši labus draugus, kas ir atbalsts brīžos, kad vajadzīgs padoms, kad meklējam risinājumu, kas vienkārši ir brīnīšķīgi sarunu biedri.

Baiba Kristīņa

Kāda loma jūsu dzīvē ir bijusi un ir Baznīcai?

Baznīca man vienmēr ir bijusi svarīga, bet pēdējos četros gados esmu piedzīvojusi tādu patiesu atgriešanos. Šos četrus gadus es un mana ģimene iepazīstam Dieva mīlestību un mācāmies mīlēt Dievu un dzīvot pēc Viņa prāta. Nav viegli – *kritam*, bet tad atkal ceļamies, nepadodamies.

Kas bija šīs pagrieziena punkts jūsu dzīvē?

Viens no šiem punktiem bija Laulības sakraments. Ar savu vīru esmu pazīstama sešus gadus, pirms laulībām dzīvojam grēkā. Nevarējām saņemt sakramentus, tas ļoti traucēja. Pirms gada, 18. novembrī, salaulājāmies Baznīcā. Sākumā likās, ka pēc tam kaut kas strauji mainīsies, bet tā nebija. Tagad pat varētu teikt, ka piedzīvojām lielākas grūtības, jo velns ģimēni ļoti grib izjaukt. Tā kā mēs to zinām, tad esam gatavi šai garīgajai cīņai, kas turpinās visu laiku. Viegli nav, bet tas ir ceļš, ko esam izvēlējušies un pie kā turamies.

Šo četru gadu laikā man ir smags pārbaudījums – neārstējama slimība. Man tās ir stipras ciešanas, kas reizēm dzen depresijā. Tajā pašā laikā mācos saskatīt, ko Dievs caur šo slimību man grib pateikt.

Vai izdodas?

Vairāk vai mazāk. Vienmēr esmu pateicīga saviem brāļiem un māsām no draudzes un arī no kopienas, jo

abi ar vīru esam neokatehumenātā. No viņiem es vienmēr varu saņemt gan morālu, gan materiālu atbalstu. Tā tam ir jābūt.

Vai ir bijis jautājums Dievam – kāpēc es, kāpēc ar mani tā notiek?

Nē, šajā posmā es Dievam vairs neuzdodu tādas jautājumus. Tādi jautājumi man varēja būt pirms vairākiem gadiem. Tagad es pieņem visu.

Vai ciešanas stiprina jūsu ticību?

Jā, tieši tā. Katram cilvēkam ticība stiprinās individuāli. Dievs redz, ka man vajadzīgs šāds ceļš, lai es kaut ko saprastu. Apzinos, ka esmu tāds cilvēks, kurš reizēm ir *jāpiespiež pie zemes*, lai kaut ko saprastu. Es to pieņemu un palaujos.

Esat stingri vecāki?

Jā, tieši tā. Katram cilvēkam ticība stiprinās individuāli. Dievs redz, ka man vajadzīgs šāds ceļš, lai es kaut ko saprastu. Apzinos, ka esmu tāds cilvēks, kurš reizēm ir *jāpiespiež pie zemes*, lai kaut ko saprastu. Es to pieņemu un palaujos.

Ko jums dod tas, ka piederat „Neokatehumenālā ceļa” kopienai?

Tas ir atbalsts, bet ne tikai. Tas padziļina manu ticību. Manī ir vēlme uzzināt vairāk un es saprotu, ka esmu tikai savas ticības sākumā un priekšā ir vēl tāls ceļš ejams. Kopiena ir mana garīgā *maize*, no kā es dzīvoju, mana dvēsele pēc tās slāpst.

Pirms četriem gadiem visa ģimene sākām apmeklēt neokatehumenātā katehēzes. Toreiz mums bija vienārkši, ceļš pie Dieva ir grūts, jo ir grūti uzreiz atnest pasaulīgo, kas ir mūsos. Dieva mīlestība ir tā, kas liek aizdomāties – ko un kā es daru, ko runāju, kā uzvedos.

Vai jūsu savā ikdienā saskatāt, kā Dievs ar jums runā?

Es to redzu jebkurā situācijā. Es ar Dievu runāju nevis kā ar tādu, no kura ir jābaidās, bet kā ar savu Debesu Tēvu. Pauliniešu tēvs Marcins Virkovskis man palīdzēja saprast, ka Dievs nav bargs.

Kā jūs to mācāt saskatīt arī saviem bērniem?

Elizabete to redz un jūt pati. Viņai nekas nav jāsaka priekšā. Lūkasam šobrīd ir daudz un dažādi jautājumi saistībā ar ticību. Vakaros mēs visa ģimene kopā lasām Bībeli un lūdzamies. Es redzu, ka maniem bērniem tas ir svarīgi. Piemēram, kad mans dēls pie sevis mājās uzaicina draugus un es viņus ar kaut ko pacienāju, Lūkass, pirms sāk ēst saviem draugiem atgādina, ka vispirms ir jāpalūdzas un jāpateicas Dievam. Arī skolā viņš apgūst kristīgo mācību. Cik esmu iekļauties viņa sarunās ar draugiem, tad redzu, ka citi respektē to, ka Lūkass iet baznīcā un zina vairāk par Dievu. Draugu starpā bieži vien ir sarunas par Dievu.

Esat stingri vecāki?

Jā, tieši tā. Katram cilvēkam ticība stiprinās individuāli. Dievs redz, ka man vajadzīgs šāds ceļš, lai es kaut ko saprastu. Apzinos, ka esmu tāds cilvēks, kurš reizēm ir *jāpiespiež pie zemes*, lai kaut ko saprastu. Es to pieņemu un palaujos.

Ko jums dod tas, ka piederat „Neokatehumenālā ceļa” kopienai?

Tas ir atbalsts, bet ne tikai. Tas padziļina manu ticību. Manī ir vēlme uzzināt vairāk un es saprotu, ka esmu tikai savas ticības sākumā un priekšā ir vēl tāls ceļš ejams. Kopiena ir mana garīgā *maize*, no kā es dzīvoju, mana dvēsele pēc tās slāpst.

Pirms četriem gadiem visa ģimene sākām apmeklēt neokatehumenātā katehēzes. Toreiz mums bija vienārkši, ceļš pie Dieva ir grūts, jo ir grūti uzreiz atnest pasaulīgo, kas ir mūsos. Dieva mīlestība ir tā, kas liek aizdomāties – ko un kā es daru, ko runāju, kā uzvedos.

Vai jūsu savā ikdienā saskatāt, kā Dievs ar jums runā?

Es to redzu jebkurā situācijā. Es ar Dievu runāju nevis kā ar tādu, no kura ir jābaidās, bet kā ar savu Debesu Tēvu. Pauliniešu tēvs Marcins Virkovskis man palīdzēja saprast, ka Dievs nav bargs.

Kā jūs to mācāt saskatīt arī saviem bērniem?

Lai iemācās Dievu likt pirmajā vietā, tad visus pārējos sakārtosies. Tā ir mana devīze, ko ne vienmēr ir viegli izpildīt, bet jāmēģina katru reizi no jauna.

Intervēja Ieva Liede

Foto no B. Kristīņas personīgā arhīva

Baiba Kristīņa (pirmā no labās) ar mazo Elizabeti un vīru svētceļojot uz Aglonu 2012. gadā

Divi pāvesti par svētajiem

27. aprīlī Romā pāvests Francisks Svētās Mises laikā pasludinās par svētajiem divus savus priekšgājējus – svētos pāvestus Jāni Pāvilu II un Jāni XXIII. Aicinām iepazīties ar viņu dzīves gaitām.

Karols Juzefs Vojtila, kuru kopš 1978. gada oktobra ievēlēšanas par pāvestu pazinām kā **Jāni Pāvilu II**, ir dzimis 1920. gada 18. maijā Vadovicē, mazā pilsētiņā 50 kilometrus no Krakovas. Viņš ģimenē bija jaunākais no trim bērniem. Māti mazais Karols zaudēja jau 9 gadu vecumā, bet pēc trim gadiem mūžībā aizgāja viņa vecākais brālis Edmunds. Tēvs bija armijas virsnieks un mira 1941. gadā.

Pēc vidusskolas beigšanas 1938. gadā Karols Vojtila iestājās Krakovas Jageloņu universitātes aktiermākslas skolā. Nacistu okupācijas vara 1939. gadā universitāti slēdza un jaunajam Karolam bija jāstrādā akmeņlauztuvēs un ķīmijas rūpnīcā, lai nopelnītu iztiku un izvairītos no deportācijas uz Vāciju.

1942. gadā nākamais pāvests uzsāka mācības pagrīdes seminārā Krakovā un pēc Otrā pasaules kara tās turpināja. 1946. gada 1. novembrī viņš tika ordinēts par priesteri un drīz pēc tam tika sūtīts mācīties uz Romu, kur 1948. gadā ieguva doktora grādu, aizstāvēt disertāciju par ticības tēmu sv. Jāņa no Krusta darbos.

1948. gadā Karols Vojtila atgriezās Polijā un bija vikārs vairākās draudzēs Krakovā, kā arī universitātes kapelāns līdz 1951. gadam, kad atkal atsāka filozofijas un teoloģijas studijas. 1953. gadā viņš aizstāvēja disertāciju Ļubļinas katoliskajā universitātē par tēmu „Novērtējums iespējai balstīt kristīgo ētiku uz Maksa Šelera sistēmas principiem”. Vēlāk viņš kļuva par morāloteoloģijas un sociālās ētikas profesoru Krakovas seminārā un Ļubļinas teoloģijas fakultātē.

1958. gada 4. jūlijā pāvests Pijš XII viņu iecēla par Ombi bīskapu un nozīmēja pildīt Krakovas palīgbīskapa pienākumus. Par savu bīskapa moto Karols Vojtila izvēlējās vārdus “Totus tuus”

Foto no interneta

Pāvests Jānis Pāvils II

(Viss tavs). 1964. gada 13. janvārī pāvests Pāvils VI viņu nominēja par Krakovas arhibīskapu un 1967. gada 26. jūnijā iecēla par kardinālu.

Vatikāna II koncilā kardināls Vojtila deva svarīgu ieguldījumu konstitūcijas “Gaudium et spes” izstrādāšanā un piedalījās visās Bīskapu sinodes asamblejās.

1978. gada 16. oktobra konklāvā kardināli viņu ievēlēja par pāvestu, un Karols Juzefs Vojtila pieņēma Jāņa Pāvila II vārdu. 22. oktobrī viņš svinīgi uzņēmās Pētera kalpošanu kā 263. apustuļa Pētera pēctecis. Viņa pontifikāts Baznīcas vēsturē ir viens no ilgākajiem – 27 gadi. Pāvests Jānis Pāvils II devās 104 pastorālajās vizītēs ārpus Itālijas un 146 Itālijas robežās. Neviens cits pāvests vai valsts vadītājs nav saticies ar tik daudziem cilvēkiem kā Jānis Pāvils II. Pret viņu veica divus atentātus (1981. un 1982. gadā).

Viņš iedibināja Pasaules Jauniešu dienas, bet 1994. gadā viņš aizsāka Pasaules Ģimeņu tikšanās.

Jānis Pāvils II veiksmīgi veidoja dialogu ar jūdiem un citu reliģiju pārstāvjiem, kurus vairākkārt aicināja uz lūgšanu sanāksmēm par mieru. Viņš skaidroja Katoliskās Baznīcas katehismu Baznīcas tradīcijas gaismā, saskaņā ar Vatikāna II koncilu. Viņš arī reformēja Austrumu un Rietumu kanonisko tiesību kodeksus un reorganizēja Romas kūriju.

Jānis Pāvils II aizgāja mūžībā 2005. gada 2. aprīlī, Žel-sirdības svētdienas priekšvakarā.

Pēc ticīgo lūguma pāvests Benedikts XVI izlēma uzsākt Jāņa Pāvila II beatifikācijas procesu jau 13. maijā, negaidot Baznīcas likumos noteiktos piecus gadus. 2011. gada 1. maijā, Dieva žēlsirdības svētdienā, Jānis Pāvils II tika pasludināts par svēto.

Pāvests Jānis XXIII

Pāvests **Jānis XXIII**, īstajā vārdā Andželo Džuzepe Ronkali (Angelo Giuseppe Roncalli), dzimis gleznainā Alpu pakājes ciematā Sotto il Monte, Ziemeļitālijā. Viņa vecāki – tēvs Džovanni Ronkali un māte Marianna Džūlija Madzola – bija zemnieki. Andželo bija trešais desmit bērnu ģimenē.

Par bērnu dienām liecību sniedz brālis Saverio: „Viņš bija fiziski stiprs, jautrs, ne uz vienu nedusmojās, ar atvērtu sirdi un raksturu, vienmēr labprāt stāstīja par to, ko piedzīvoja skolā, ko izlasīja grāmatās. Viņam bija laba atmiņa.” Tomēr bija kāda īpašība, kas mazo Andželo izcēla pārējo vienaudžu vidū – viņa milzīgā vēlēšanās kalpot Dievam. Viņš pats atzīst, ka neateras nevienu brīdi, kad nebūtu vēlējis kalpot Dievam kā priesteris. 1888. gadā viņš saņēma Pirmo Sv. Komūniju un nākamajā gadā Iestiprināšanas sakramentu. Ģimene bija ļoti dievbijīga un tādēļ, kad Andželo paziņoja, ka vēlas kļūt par priesteri, tas neradīja nekādu pretestību. Pateicoties prāvesta, pie kura no 8 gadu vecuma

mācījās latīņu valodu, finansiālam atbalstam 12 gadu vecumā Andželo sāka mācīties Mazajā garīgajā seminārā Bergamo. Tālāk seminārists Andželo turpina studijas sv. Apolinārijā pontifikālajā seminārā. Studijas viņš pabeidz 1904. gada 13. jūnijā ar doktora grādu Kanoniskajās tiesībās. Tā paša gada 10. augustā piepildījās Andželo sapnis – viņš tika iesvētīts par priesteri.

No 1905. līdz 1914. gadam viņš bija Bergamo bīskapa sekretārs, pasniedza Baznīcas vēsturi un apoloģētiku Seminārā, daudz laika pavadīja bibliotēkās un arhīvos. Pirmā pasaules kara laikā sākotnēji kalpoja par sanitāru, bet vēlāk par kara kapelānu.

1925. gadā viņš tika ordinēts par Areopoles titulāro arhibīskapu un par savu bīskapa moto izvēlējās vārdus „Obedientia et pax” (Paklausība un miers). Turpmāk viņš veica diplomāta darbu dažādās valstīs, bet 1953. gadā Andželo Džuzepe Ronkali kļuva par kardinālu un Venēcijas patriarhu. 1958. gada 28. oktobrī, pēc

pāvesta Pija XII nāves, viņš tika izvēlēts par pāvestu.

Viņš vispirms vēlējās būt gans un tāds arī bija, viņu sauca par „labo un smaidīgo pāvestu”. Nebūs pārspīlēts, ja pāvesta Jāņa XXIII pontifikāts tiks raksturots kā kalpošana mieram. Miers viņam nebija kaut kas abstrakts. Rakstot encikliku „Pacem in terris” (Miers uz zemes), viņš balstījās uz visu labas gribas cilvēku dziļākajām ilgām – nosargāt mieru uz zemes. Pēc viņa domām, mieram ir trīs aspekti: sirzīgs miers – iekšējs garīgs stāvoklis, kas balstās bērnišķajā atkarībā no Dieva gribas, sociālais miers, kas balstās cilvēku savstarpējā cieņā un starptautiskais miers, kas iesakņots patiesībā: „Patiesība jūs darīs brīvus.” (sal. Jņ 8,32)

Svarīgākais pāvesta Jāņa XXIII veikums ir tas, ka izprotot laiku, kurā dzīvoja, viņš pamanīja nepieciešamību pēc pārmaiņām Baznīcas un pasaules attiecībās, kādēļ tika pasludināts un iesākts Vatikāna II koncils. Enciklikā „Ad Petri cathedram” (No Pētera katedras) pāvests norāda koncilā mērķi, proti, katoliskās ticības attīstība, kristiešu dzīves atjaunotne, Baznīcas disciplīnas samērošana ar jaunāko laiku dzīves apstākļiem. Diemžēl pats pāvests Jānis XXIII nepiedzīvoja koncilā noslēgumu, jo 1963. gada 3. jūnijā viņš atgriezās Tēva mājās.

Tāds, īsos vārdos, ir šī pāvesta dzīves gājums un devums Baznīcai un pasaulei. Nemierīgajos laikos, kurus piedzīvojam, lūgšim, lai šis jaunais svētais palīdz nosargāt pasaulē mieru.

Materiālu sagatavoja
Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins
un dominikāņu tēvs
Oskars Jablonskis

Ziņas no pasaules

Pāvesta Franciska vizīte Izraēlā

„Lai visi būtu viens” (Ut unum sint) – šie vārdi no Jāņa evaņģēlija ir devīze pāvesta Franciska vizītei Svētajā Zemē, kas plānota maijā. Ir izvēlēts arī šī svētceļojuma logo: viens otru apskāvuši apustuļi Pēteris un Andrejs – pirmie divi apustuļi, kurus Jēzus aicināja Galilejā. Svētais Pēteris – Romas Baznīcas simbols un svētais Andrejs Konstantinopoles Baznīcas simbols. Jeruzalemē Māte Baznīca apskaujas. Divi apustuļi

atrodas vienā laivā, kas simbolizē Baznīcu. Šīs laivas masts ir Jēzus krusts un laivas buras tiek piepūstas ar Svētā Gara vēju, kas laivu vada pasaules ūdeņos. Pāvests Francisks ir norādījis, ka viņa svētceļojuma centrā būs tikšanās ar pareizticīgo patriarhu Bartolomeju I no Konstantinopoles un ar Baznīcas vadītājiem Jeruzalemē. Aicinājums uz kristiešu vienotību ir vēstījums visai cilvēcei kā aicinājums pārvarēt visas šķelšanās pagātnē, un nākotnē tiekties pēc taisnības, miera un izlīguma.

Lielākā katoļu draudzes kopiena

Lielākā katoļu draudzes kopiena, iespējams, ir Dubajā. Svētās Marijas draudzes teritorijā dzīvo ap 400 tūkstoši katoļu. Baznīcā var vienlaikus pulcēties 1700 cilvēku, bet tas ir stipri par maz ticīgo skaitam, kas piedalās Svētajā Misē. Piedalīšanās liturģijā tiek nodrošināta ar skaļruņu un ekrānu palīdzību, kas novietoti laukumā pie baznīcas. Svētkos uz Svēto Misi ierodas ap 20 tūkstoši ticīgo.

Lielākā daļa katoļi ir imigranti no Indijas un Filipīnām, kas uz Dubaju atbraukuši strādāt. Pavisam Apvienotajos Arābu Emirātos darbojas septiņas draudzes. 85% Dubajas iedzīvotāji ir ārzemnieki. Bīskaps Pauls Hinders stāsta, ka daudziem imigrantiem Baznīca ir otrās mājas. Draudze ir vieta, kur var satikties gan garīgā, gan cilvēciskā ziņā.

Sagatavoja priesteris
Toms Friedoliņš,
izmantojot resursus no
www.news.va

LATVIJAS BĪSKAPU KONFERENCES NOTEIKTĀS DIENAS, KURĀS ATTURĪBA NO GAĻAS ĒDIENIEM NAV SAISTOŠA

1. Ja piektdienā iekrīt Baznīcā noteiktās obligātās svētku dienas:

Vissvētākās Jaunavas Marijas, Dieva Mātes, svētki – 1. janvārī;

Kunga Parādīšanās jeb Triju Ķēniņu diena – 6. janvārī;

Svētā Jāzepa svētki – 19. martā;

Svēto apustuļu Pētera un Pāvila svētki – 29. jūnijā;

Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētki – 15. augustā;

Visu svēto diena – 1. novembrī;

Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās ieņemšanas svētki – 8. decembrī;

Kristus dzimšanas svētki – 25. decembrī.

2. Ja piektdienā iekrīt Baznīcā noteiktās svinības:

Kunga pasludināšanas svētki – 25. marts;

Sv. Jāņa Kristītāja piedzimšanas diena – 24. jūnijs;

piektdiena Kristus dzimšanas svētku oktāvā;

piektdiena Kristus augšāmcelšanās svētku oktāvā;

Vissvētākās Jēzus Sirds svētki.

3. Ja piektdienā iekrīt Baznīcā Latvijā noteiktās svinības un svētki, valsts svētki:

Līgo diena – 23. jūnijs;

Sv. Meinarda svētki – 14. augusts;

Diecēzes vai draudzes svētā aizbildņa diena;

Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas diena – 8. septembrī;

Latvijas Republikas proklamēšanas diena – 18. novembrī.

4. Kāzās vai bērēs – mielasta dalībniekiem (izņemot Lielo Piektdienu un Pelnu trešdienu).

Tiem, kuri ēd kopgaldā (izņemot Lielo Piektdienu un Pelnu trešdienu): skolēniem, karavīriem un citiem, tomēr atturību šajā gadījumā aizvieto ar citiem pašai izvēlētajiem darbiem vai lūgšanu.

Latvijas bīskapu konference informē, ka saskaņā ar vispārējiem Baznīcas noteikumiem par gavēni, Kristus dzimšanas svētku un Kristus augšāmcelšanās svētku vigīlijā nav saistoša atturēšanās no gaļas ēdieniem.

Divas īpašas lūgšanu dienas Liepājas diecēzē

Pēdējā priesteru konferencē radās ierosinājums ieviest divas īpašas lūgšanu dienas Liepājas diecēzē, kas saistītas ar vēlmi pēc garīgās atjaunotnes.

Pirmā lūgšanu diena – 19. marts – sv. Jāzepa svētki. Lūgšanu nodoms – par Liepājas diecēzi un Kurzemi, lai Dieva svētība nāktu pār Kurzemes ticīgajiem ļaudīm, priesteriem, visiem iedzīvotājiem un pašvaldību vadītājiem. Lai visi spētu līdzdarboties Dieva nodomā visās dzīves jomās mūsu reģionā. Par visu, kas ir svarīgs šajā zemē un palīdz dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi.

Otrā lūgšanu diena – 4. maijs – Latvijas Republikas Neatkarības deklarācijas pasludināšanas diena. Šajā dienā visi tiek aicināti lūgties par mūsu valsti, jo sevišķi šajos nemie-

Foto: www.katedrale.lv

rīgajos laikos. Šāda lūgšana ir būtiski nepieciešama, lai mūsu

zeme būtu Dieva svētīta. Lai Dievs svētītu visas mūsu ikdienas gaitas, priekus, rūpes un savā dzīvē tādā veidā mēs iekļautos Dieva plānā.

Ik mēnesi 4. un 19. datumā priesteri ir aicināti svinēt Svēto Misi šajos nodomos, savukārt ticīgie ir aicināti tajās piedalīties (19. martā pēc Sv. Mises var lūgties sv. Jāzepa litāniju). Visi ir aicināti savas grūtības, ciešanas un slimības nespēku šajās dienās upurēt augstākminētajos nodomos.

Šo dienu pamatojums saistīts ar sv. Jāzepu kā mūsu diecēzes aizbildni un rūpēm par mūsu valsts neatkarību, kā katra tās iedzīvotāja uzdevumu.

Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins

Par sagatavošanos Laulības sakramenta saņemšanai

Veicot konsultācijas ar Liepājas diecēzē kalpojošajiem priesteriem, kā arī apzinoties savu lomu un atbildību ģimeņu veidošanā, vēlamies pievērst lielāku uzmanību labākai un dziļākai sagatavošanai Laulības sakramenta saņemšanai.

Tādēļ Liepājas diecēzes draudzēs sākot ar 2014. gada 1. janvāri tiek ieviestas sekojošas izmaiņas Laulības noslēgšanas kārtībā:

1. Tiek atjaunots saderināšanās laiks vismaz pusgada garumā. Pieteikumi Laulības sakramenta saņemšanai tiek pieņemti pie draudzes prāvesta

vismaz 6 mēnešus pirms laulības noslēgšanas datuma.

2. Šajā laikā saderinātajiem ir vairākkārt jāsatiekas ar draudzes prāvestu, kā arī jāiziet „Saderināto un iemīlējušos” kursus, kurus vada laulātais pāris un priesteris (šos kursus ieteicams apmeklēt tiem, kas vēl nav noteikuši laulību datumu, lai saglabātu iekšēju brīvību, pieņemot svarīgu lēmumu).

„Saderināto un iemīlējušos” kursu mērķis:

1. Palīdzēt pārdomāt savu aicinājumu uz laulības dzīvi, atklāt šādas dzīves dziļāko jēgu, labāk iepazīt sevi, savu izredzēto

un pieņemt atbildīgu lēmumu.

2. Iepazīstināt dalībniekus ar katoliskās Baznīcas mācību par Laulības sakramentu.

„Saderināto un iemīlējušos” kursus paredzētas 8 nodarbības vienu vakaru nedēļā un tikšanās ar ģimenes dabiskās plānošanas konsultantu.

„Saderināto un iemīlējušos” kursu nodarbības sāksies **30.04. 18.00 Sv. Dominika draudzē** (Jelgavas ielā 17), sīkāka informācija pie draudžu prāvestiem.

Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins

DIEVKALPOJUMI KLUSAJĀ NEDĒĻĀ LIEPĀJAS KATOLISKAJĀS DRAUDZĒS

17. aprīli – Lielā Ceturtdiena

18. aprīli – Lielā Piektdiena

19. aprīli – Klusā Sestdiena

20. aprīli – Kunga augšāmcelšanās Lieldienu svētdiena

21. aprīli – Lieldienu oktāvas pirmdienā (Otrās Lieldienas)

LIEPĀJAS SV. JĀZEPA KATEDRĀLĒ

17.04. 10.00 – hrizmas svētišanas Svētā Mise

18.00 – Pēdējo vakariņu Svētā Mise

18.04. 10.00 – krustaceļš

11.00 – Kunga ciešanu dievkalpojums

19.04. 15.00 – Žemaišu Kalvārijas krustaceļš lietuviešu val.

18.00 – Kunga augšāmcelšanās vigīlijas Svētā Mise

20.04. 08.00 – Kunga augšāmcelšanās Svētā Mise ar procesiju

11.00 – Svētā Mise

16.00 – Svētā Mise

21.04. 09.00 – Svētā Mise

11.00 – Svētā Mise

16.00 – Svētā Mise

LIEPĀJAS SV. DOMINIKA DRAUDZĒ

17.04. 19.00 – Pēdējo vakariņu Svētā Mise

18.04. 15.00 – Kunga ciešanu dievkalpojums

19.04. 21.00 – Kunga augšāmcelšanās vigīlijas Svētā Mise

20.04. 10.00 – Svētā Mise krievu val.

12.00 – Svētā Mise latviešu val.

21.04. 12.00 – Svētā Mise

LIEPĀJAS SV. MEINARDA DRAUDZĒ

17.04. 18.00 – Pēdējo vakariņu Svētā Mise

18.04. 15.00 – Kunga ciešanu dievkalpojums

19.04. 21.00 – Kunga augšāmcelšanās vigīlijas Svētā Mise

20.04. 11.00 – Svētā Mise

21.04. 11.00 – Svētā Mise

LIEPĀJAS MĀRAS DRAUDZĒ

17.04. 20.00 – Pēdējo vakariņu Svētā Mise

18.04. 09.00 – Kunga ciešanu dievkalpojums

19.04. 18.00 – Kunga augšāmcelšanās vigīlijas Svētā Mise

20.04. 08.00 – Svētā Mise

21.04. 09.00 – Svētā Mise

EKUMĒNISKAIS KRUSTACEĻŠ LIELAJĀ PIEKTDIENĀ LIEPĀJĀ

18.04. 18.00 – no Sv. Trīsvienības katedrāles

Svētceļojums kājām Liepāja – Aglona

27.07. – 15.08.

Vadīs priesteris Mariušs Kempa

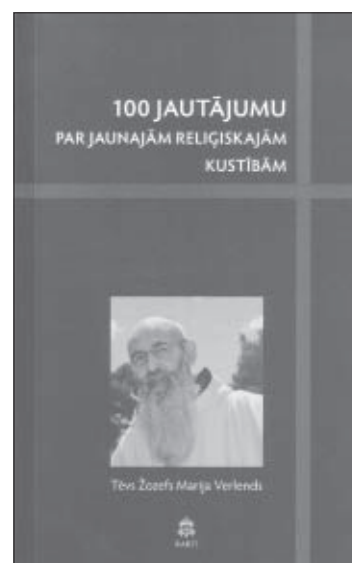
Sīkāka informācija nākamajā „Nāc” numurā vai pa tālr. 26578580

Grāmatas

Tēvs Žozefs Marija Verlends

100 jautājumi par jaunajām religiskajām kustībām

Grāmata tapusi, apkopojot Ž. M. Verlanda lekcijas par tēmu „Kristietība jauno reliģisko kustību izaicinājuma priekšā”, kas izskanējušas 2002. gada gavēnī Parīzes Dievmātes katedrālē, kā arī atbildes uz radioklausītāju uzdotajiem jautājumiem par tādu pašu tēmu. Tā ir vienkārša rokasgrāmata ikvienam, kas meklē atbildes uz jautājumiem, kas radušies, sastopoties ar jauno reliģisko kustību fenomenu. Grāmatā saglabāts dzīvās sarunas formāts, kas lasītājam piedāvā pārdomāt un labāk izprast savu personisko patiesības izziņas ceļu. Autora vēlējums lasītājiem ir izšķirt un atpazīt nepieciešamo, sastopoties ar jaunajiem ideju strā-

vojumiem, kas ienāk mūsu kultūrā šīs trešās tūkstošgades sākumā.

Sagatavoja **Ieva Liede**

Kurzemes bīskapijas portāla
www.katedrale.lv

sadaļā “Palasīsim...” ir iespēja lasīt
“Nāc” numurus PDF formātā.

Baltijas valstīm jauns apustuliskais nuncijs

Pāvests Francisks par apustulisko nuncijs Latvijā, Lietuvā un Igaunijā nominējis Akropoles titulāro arhibīskapu Pedro Lopesu Kintanu (Pedro Lopez Quintana).

Jaunais apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs monsinjors P. Lopess Kintana dzimis 1953. gada 27. jūlijā Barbastro, Spānijā. 1980. gadā viņš kļuva par priesteri un kalpoja Santjago de Kompostela arhidiecēzē Spānijā. 1984. gadā viņš beidzis kano-nisko tiesību studijas Itālijā un kalpojis Svētā Krēsla diplomātiskajā korpusā. Viņš ir darbojies apustuliskajās nunciaturās Madagaskarā, Filipīnās, Indijā un arī

Vatikāna Valsts sekretariāta Vispārējo lietu nodaļā.

1998. gadā arhibīskaps P. Lopess Kintana tika nominēts par Vatikāna Valsts sekretariāta Vispārējo lietu nodaļas padomnieku, bet 2002. gadā pāvests Jānis Pāvils II viņu nominēja par Agropoles titulāro arhibīskapu un apustulisko nuncijs. 2003. gadā arhibīskaps P. Lopess Kintana tika nominēts par apustulisko nuncijs Indijā un Nepālā, bet no 2009. līdz 2013. gadam viņš kalpoja par apustulisko nuncijs Kanādā, līdz pāvests Francisks viņu nominēja par apustulisko nuncijs Baltijas valstīs.

Iepriekšējais Baltijas valstu

Foto no interneta

Pedro Lopess Kintana – nominētais Baltijas valstu apustuliskais nuncijs

nuncijs, arhibīskaps Luidži Bonaci savu kalpojumu turpina Kanādā.

Sagatavots pēc LRKB IC materiāliem

„Caritas” organizētā „Žēlsirdības diena” Liepājā

15. martā Liepājā notika „Žēlsirdības diena”, kuru organizēja starptautiskās katoļu labdarības organizācijas „Caritas” Latvijas pārstāvniecība kopā ar Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzi. Uz šo pasākumu tika aicināti dažādu Liepājas un tuvējās apkāmes draudžu pārstāvji, lai varētu tuvāk iepazīties ar „Caritas” darbu Latvijā un apmaiņties žēlsirdības darbu pieredzē.

Viss norisinājās Liepājas kūrījas pagrabzālē mājīgā atmosfērā, kur pie tējas tases bija sapulcējušies gan viesos atbraukušie „Caritas” grupu pārstāvji no Rīgas un Olaines, gan vietējie ļaudis. Draudzes prāvesta Gata Mārtiņa Bezdelīgas vadītajai lūgšanai sekoja „Caritas Latvija” brīvprātīgo koordinatore Dina Puķīte prezentācija par „Caritas” darbu un šī brīža aktualitātēm Latvijā. Savukārt, par žēlsirdības darbu Liepājas katoļu draudzēs dalījās prāvests G. M. Bezdelīga, stāstot gan par pārtikas produktu un apģērba vākšanu no zie-

dotājiem un to dalīšanu trūcīgākiem cilvēkiem, gan par transporta organizēšanu ārsta vai baznīcas apmeklējumiem cilvēkiem ar īpašām vajadzībām, gan par draudzes medpunktu, kura darbību ir plānots atjaunot.

Tāpat tika stāstīts arī par kalpošanu Liepājas cietumā.

„Marijas leģiona” Liepājas prezidija pārstāve Marika Vītola stāstīja par „Marijas leģiona” darbību mūsu pilsētā. Klātesošajiem bija iespēja uzzināt par iespēju apmeklēt cilvēkus mājās, kuri dažādu iemeslu dēļ nevar iziet sabiedrībā un tādēļ jūtas vientuļi. Šādiem cilvēkiem sevišķi ir svarīgs kontakts ar līdzīgi domājošajiem, sarunas par aktuālām tēmām vai vienkārši sajūta, ka viņi nav vieni, ka par viņiem kāds domā un lūdzas. Kaut arī „Marijas leģionā” Liepājā nav daudz aktīvu cilvēku, tomēr darbs notiek gan cietumā, gan bērnu sociālās aprūpes centrā, gan apmeklējot cilvēkus slimnīcā un mājās.

Savukārt, pediatre Jūlija Cīrule-Galuza stāstīja par savu pieredzi paliatīvā darbā ar bērniem slimnīcā, un šobrīd draudzē organizētajiem paliatīvās aprūpes kursiem.

Klātesošajiem bija iespēja uzdot jautājumus un uz tiem saņemt atbildes.

Pēc lekcijām visi „Žēlsirdības dienas” dalībnieki turpat kūrījas pagrabzālē kopīgi ieturēja pusdienu, un, sakāpuši autobusā, devās uz valsts sociālās aprūpes centra „Kurzeme” filiāli „Ilgi”, kur mītnās cilvēki ar garīgās attīstības traucējumiem. Tur kopā sanākušie iemītnieki tika cienāti ar Liepājas Katoļu pamatskolas bērnu sarūpētajiem saldumiem un iepriecināti ar Sv. Jāzepa katedrāles draudzes ansambļa muzikālo uzstāšanos.

Lai arī mazliet pelēka, tomēr diena bija izdevusies, par to varēja pārliecināties, ieskatoties visu – gan viesu, gan mājnieku – sejās!

Gintars Heidemanis

Liepājas „Žēlsirdības dienas” dalībnieki dodas apmeklēt pansionāta „Ilgi” iemītniekus

Foto: Gintars Heidemanis

Foto: Gintars Heidemanis

Dāvāsim mīlestību un žēlsirdību

Vēzis... Šo diagnozi sev vai tuviniekam lielākā daļā cilvēku uztver kā spriedumu. Nenoliedzami – nav reti gadījumi, kad tā tiešām ir. Tomēr mūsdienās medicīna ir tālu attīstījusies. Tāpat visos laikos ir pastāvējuši dievišķās dziedināšanas gadījumi, kad izveseļojušies un atgriezušies dzīvē ir pat šķietami bezcerīgi slimnieki. Un pat tad, ja Dievs cilvēkam būtu lēmis aiziet, mēs varam atvieglot viņam un viņa tuviniekiem šo ciešanu pilno dzīves periodu, Dieva spēkā un Viņa klātbūtnē sniedzot garīgu atbalstu, dāvājot savu mīlestību un žēlsirdību. Svētīgais pāvests Jānis Pāvils II ir teicis: „Kristus, veicot atpestīšanu caur ciešanām, cilvēciskās ciešanas paaugstināja līdz pestīšanas līmenim.”

Tā radās ideja mūsu draudzē dibināt garīgā atbalsta grupu onkoloģiskajiem slimniekiem un viņu tuviniekiem. Cits svarīgs aspekts šādas atbalsta grupas nepieciešamībai – šie izmisuma maktie cilvēki ļoti bieži nonāk maldu ceļos, meklējot palīdzību pie dažādiem ekstrasensiem, dziedniekiem, astrologiem un citiem tumsas spēku pārstāvjiem. Tāpēc ir svarīgi, par pamatu ņemot Dieva vārdu, pastāstīt viņiem par ticības pilnas lūgšanas brīnumaino spēku, par Dieva klātbūtnes nepārvērtējamo nozīmi cilvēka dzīvē, arī tajos gadījumos, kad pieņem Dieva

gribu nozīmē samierināties ar nenovēršamo.

Ideja tiek realizēta, pateicoties vairāku cilvēku atsaucībai: draudzes prāvests Gatis Mārtiņš Bezdelīga ieteica organizēt kursus cilvēkiem, kas vēlētos šajā žēlsirdības darbā kalpot, bet mūsu draudzes locekle, ārste, paliatīvās aprūpes speciāliste Jūlija Cīrule-Galuza pati ir lasījusi vairākas lekcijas šajosursos, kā arī piesaistījusi citus speciālistus šim nolūkam, un priesteri Edija Sileviča vadītās diskusijas par dažādiem garīgās dzīves jautājumiem kursu dalībniekiem ir bijis īsts atklāsmju avots.

Kursos jau ir notikušas lekcijas un pārrunas par tematiem: „Ieskatoties onkoloģisko procesu būtībā”; „Veselīgs uzturs un fitoterapija”; „Valsts garantētais sociālais atbalsts onkoloģiskajiem slimniekiem”; „Par ciešanu jēgu”; „Sakramenti”; „Nāve kā process – fizioloģiskā un teoloģiskā aspekta”; „Atbalsts sērošanas procesā”; „Garīgais atbalsts onkoloģiskajiem slimniekiem un viņu tuviniekiem”; „Par dziednieku, ekstrasensu, astrologu u. c. radīto ļaunumu”. Vēl ir paredzētas divas nodarbības – psihologa lekcija „Diagnoze: vēzis” un ķīmijterapeita lekcija par galvenajām terapijām, kas paredzētas onkoloģiskajiem slimniekiem.

Kristīne Jēkabsone

Pediatre Jūlija Cīrule-Galuza vada lekciju par veselīgu uzturu un fitoterapiju

Pasmaidīsim

– Pēterīt, kāpēc tu Anniņu rausti aiz biezēm?

– Tāpēc, ka mēs sarunājam tēlot Adamu un Ievu, bet viņa tā vietā, lai mani kārdinātu, apēda visu ābolu!

☺ ☺ ☺

– Man vakar mašīnu nozaga!
– Policijā biji?
– Jā, saka, ka neesot ņēmuši.

☺ ☺ ☺

Padotais paziņo priekšniekam:
– Es vēlētos lielāku algu, jo par mani izrāda interesi 3 nopietni uzņēmumi.
– Un kas tie būtu?
– Namu pārvalde, “Latvennergo” un “Liepājas enerģija”.

☺ ☺ ☺

Kaspars loterijā vinnēja ceļojumu uz Ķīnu. Šobrīd viņš ir Ķīnā un mēģina vinnēt ceļojumu atpakaļ.

☺ ☺ ☺

– Vai Radio Star FM?
– Jā.
– Vai tagad visi mani dzird?
– Jā, jūs esat tiešajā ēterā.
– Lielveikalos un veikalos arī mani dzird?
– Droši vien, ka jā.
– Tad labi. JĀNI NEPĒRC PIENU! MAMMA JAU NOPIRKA!